

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 238/07-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď. a E. Ď., obaja bytom S., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 122/07, 4 Cdo 123/07 z 31. mája 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. a E. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2007 doručená sťažnosť J. Ď. a E. Ď. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší soud“) sp. zn. 4 Cdo 122/07, 4 Cdo 123/07 z 31. mája 2007 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovatelia sa návrhom zo 17. júna 2005 podaným Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) domáhali vydania rozhodnutia, ktorým okresný súd zaviazá odporcu - Obec S. - zaplatiť im sumu 28 420,36 Sk s prísl. a zároveň mu uloží povinnosť dokončiť opravu odplaveného brehu miestneho potoka pri pozemku č. parcely KN 421/1, kat. územie S. Sťažovatelia súčasne požiadali o oslobodenie od súdneho poplatku. Okresný súd uznesením sp. zn. 23 C 141/05 z 11. júla 2005 sťažovateľom oslobodenie od súdneho poplatku nepriznal.

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia 28. júla 2005 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 8 Co 347/2005 z 30. mája 2006 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Proti rozhodnutiu krajského súdu podali sťažovatelia 30. augusta 2006 dovolanie. Uznesením okresného súdu sp. zn. 23 C 141/05 z 5. októbra 2006 boli poučení, že podľa § 241 ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) musia byť v dovolacom konaní zastúpení advokátom. Okresný súd zároveň vyzval sťažovateľov, aby si pre dovolacie konanie zvolili advokáta a v určenej lehote doručili splnomocnenie na ich zastupovanie pred dovolacím súdom. V nadväznosti na to sťažovatelia podaním z 12. októbra 2006 požiadali okresný súd, aby im bol v konaní o dovolaní ustanovený zástupca z radov advokátov. O ich žiadosti rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 23 C 141/05 z 27. októbra 2005, ktorým ich žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v dovolacom konaní proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 8 Co 347/2005 z 30. mája 2006 zamietol.

Na základe sťažovateľmi podaného odvolania krajský súd uznesením sp. zn. 30 Co 100/2006 zo 4. decembra 2006 uznesenie okresného súdu sp. zn. 23 C 141/05 z 27. októbra 2005 potvrdil. Proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia 26. februára 2007 dovolanie, v ktorom tvrdili, že spĺňajú podmienky na ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 122/07, 4 Cdo 123/07 z 31. mája 2007 konanie o dovolaní sťažovateľov proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 8 Co 347/2005 z 30. mája 2006 zastavil a súčasne týmto uznesením ďalšie dovolanie sťažovateľov smerujúce proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 30 Co 100/2006 zo 4. decembra 2006 odmietol.

Sťažovatelia vyjadrujú názor, že „*Súdy svojím konaním a postupom nerešpektovali*“ ich označené základné práva, a preto navrhujú, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a následne vo veci samej rozhodol týmto nálezom: „*zamietnutím dovolania žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30 Co 100/2006 zo 4. 12. 2006 a zastavením konania o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 347/2005 zo dňa 30. 5. 2006, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov konať pred súdom na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a mena a náhradu škody spôsobenej nezákonným protiústavným konaním obce S. (...) v zastúpení starostu.*

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uznesením 4 Cdo 122/2007, 4 Cdo 123/2007 zo dňa 31. 5. 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 30. 5. 2006, sp. zn. 0 Co 347/2005 (správne má byť 8 Co 347/2005, pozn.) a uznesením zo 4. 12. 2006 sp. zn. 30 Co 100/2006 sa zrušuje.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľom trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh (sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovatelia sa vo svojej sťažnosti domáhali zrušenia označeného rozhodnutia najvyššieho súdu v spojení s rozhodnutiami krajského súdu uvedenými v petite ich sťažnosti namietajúc [podľa znenia petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) s tým, že tvrdenie o údajnom porušení iných práv (čl. 12, čl. 39, čl. 47 a čl. 48 ústavy), ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti mimo jej petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť ich argumentácie (III. ÚS 149/04)] porušenie ich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť podanú sťažovateľmi považovať za zjavne neopodstatnenú.

K sťažovateľmi namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 122/07, 4 Cdo 123/07 z 31. mája 2007

a) Vo vzťahu k odmietnutiu ich dovolania proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 30 Co 100/2006 zo 4. decembra 2006

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať a k jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy).

V predmetnej veci, ako už bolo uvedené, krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 347/2005 z 30. mája 2006 potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 23 C 141/2005, ktorým tento sťažovateľom nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, keď sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu, že po zhodnotení všetkých významných okolností pomery sťažovateľov neodôvodňujú priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovatelia dovolanie, ktorým vyčítali krajskému súdu, že nezohľadnil náležitým spôsobom ich nepriaznivú finančnú situáciu.

Sťažovatelia napadli dovolaním aj ďalšie uznesenie krajského súdu sp. zn. 30 Co 100/2006 zo 4. decembra 2006, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného

súdu sp. zn. 23 C 141/2005 z 27. októbra 2006, ktorým bola zamietnutá ich žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov v dovolacom konaní. Krajský súd v dôvodoch dovolaní napadnutého uznesenia, resp. jeho relevantnej časti uviedol, „... že vychádzajúc z ustanovenia § 30 O. s. p. okresný súd postupoval správne, keď viazaný [predchádzajúcim skôr vydaným (...)] právoplatným rozhodnutím o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov pre žalobcov skonštatoval, že žalobcovia nespĺňajú jednu zo žalobcom stanovených podmienok pre ustanovenie zástupcu z radov advokátov na ich žiadosť, keďže nie sú u nich splnené predpoklady, aby boli oslobodení od súdnych poplatkov, pričom zároveň z obsahu spisu nevyplýva, že by sa v čase žiadosti o zastúpenie podanej žalobcami 12. októbra 2006 iným spôsobom zmenili pomery na strane žalobcov, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 30 O. s. p.“.

Najvyšší súd predovšetkým skúmal, či je dovolanie prípustné proti potvrdzujúcemu uzneseniu, ktorým nebolo vyhovené žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu, pričom konštatoval, že:

„Dovolatelia síce nie sú v konaní o tomto dovolaní zastúpení advokátom a ani sami nemajú právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O. s. p.), povaha rozhodnutia, proti ktorému dovolanie smeruje však vylučuje, aby v posudzovanej veci bolo možné nedostatok podmienky povinného zastúpenia považovať za prekážku, ktorá by bránila vydaniu rozhodnutia, ktorým sa dovolacie konanie končí. Za situácie, kedy predmetom dovolacieho konania je rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovené žiadosti účastníka o ustanovenie zástupcu z radov advokátov (§ 30 O. s. p.), by trvanie na podmienke povinného zastúpenia viedlo k popretiu vlastného cieľa, ktorý účastník podaním žiadosti sledoval a k popretiu zmyslu dovolacieho konania, v ktorom má byť záver, že účastník právo na ustanovenie zástupcu nemá, iba skúmaný.“

Dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu.

V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného

významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O. s. p.). Žalobcami je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, teda rozhodnutie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Ich dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písm. a/ až g/ ustanovenia § 237 O. s. p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Z týchto dôvodov je dovolanie neprípustné a preto ho dovolací súd podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 243b ods. 4 O. s. p. odmietol.“

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom pre rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Ústavný súd v spojitosti s uvedeným ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovatelia zastávajú iný právny názor, než prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru

o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje. Naopak, ním vyslovené závery sú súčasťou konštantnej súdnej praxe všeobecných súdov.

Pokiaľ sa sťažovatelia s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti nimi podaného dovolania nestotožňujú, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľmi označeného základného práva.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľov odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označeného základného práva. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

b) Vo vzťahu k zastaveniu konania o dovolaní sťažovateľov proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 8 Co 347/2005 z 30. mája 2006

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v (...) čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak iba za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať a k jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Najvyšší súd ako súd dovolací následne skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci dovolania sťažovateľov proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 8 Co 347/2005 z 30. mája 2006, pričom zistil, že nie je splnená podmienka ich povinného zastúpenia kvalifikovaným právnym zástupcom. V súvislosti s tým najvyšší súd poukázal na ustanovenie § 241 ods. 1 druhej vety OSP, podľa ktorého musí byť dovolateľ zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná.

V okolnostiach danej veci najvyšší súd skonštatoval, že sťažovatelia nemajú právnické vzdelanie a pri podaní dovolania neboli zastúpení advokátom. Ďalej vychádzal z toho, že žiadosti sťažovateľov o ustanovenie zástupcu z radov advokátov podľa § 30 OSP nebolo vyhovené, a preto dovolaciemu súdu nezostalo iné, ako dovolacie konanie (vzhľadom na neodstránenie nedostatku podmienky dovolacieho konania - nedostatok kvalifikovaného právneho zastúpenia) zastaviť podľa § 104 ods. 2 OSP v spojení s § 243c OSP.

Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto

postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh, predovšetkým z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 122/07, 4 Cdo 123/07 z 31. mája 2007 dospel ústavný súd k záveru, že sťažovatelia nespĺnili zákonom ustanovené podmienky na poskytnutie súdnej ochrany v dovolacom konaní. Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by postup najvyššieho súdu, výklad právne relevantných zákonných ustanovení alebo namietané rozhodnutie vykazovali také nedostatky, ktoré by umožňovali prijatie záveru o existencii príčinnej súvislosti s odňatím (prípadne obmedzením) základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu.

Ak najvyšší súd dovolacie konanie zastavil (z dôvodu nesplnenia zákonnej podmienky dovolacieho konania), vykonal tým svoju právomoc, ktorá vo všeobecnosti vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy, osobitne tiež zo zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a z Občianskeho súdneho poriadku.

Výkonom tejto právomoci však najvyšší súd nemohol v žiadnom prípade zasiahnuť do základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

c) K sťažovateľmi namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených aj v čl. 46 ods. 3 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Takýmto zákonom je (s účinnosťou od 1. júla 2004) zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a (do 30. júna 2004) zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov aj v časti namietajúcej porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu pre jej zjavnú neopodstatnenosť, pretože dospel k záveru, že ním najvyšší súd nemohol v žiadnom prípade zasiahnuť do označeného základného práva sťažovateľov. Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nemá žiadnu vecnú súvislosť s týmto základným právom a ani nevytvára žiadnu prekážku pre uplatnenie tohto základného práva za splnenia predpokladov ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z.

Keďže právomoc ústavného súdu na konanie o porušení základného práva alebo slobody je daná iba vtedy, ak ochranu tomuto právu alebo slobode neposkytujú všeobecné súdy (napr. III. ÚS 32/03), ústavný súd dodáva, že sťažnosť v tejto časti je možné odmietnuť aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K sťažovateľmi namietanému porušeniu čl. 19 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy má každý právo na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena.

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, nevyplýva žiadna možnosť porušenia ich základného práva podľa označeného článku ústavy, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a navyše sťažovatelia neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení tohto základného práva. Preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2007